

V.

Wij hebben Sergeant Achmad verlaten, nadat zijn verzoek, om naar Atjeh te worden overgeplaatst, was toegestaan.

Bij de andere onderofficieren en minderen had hij den bijnaam „de zonderlinge” gekregen, omdat hij zoo geheel anders was dan zijne kameraden en de overige Inlanders. Zijne meerderen roemden hem om den ijver en de nauwgezette plichtsbetrachting.

De *f* 27.50 op zijn spaarboekje was reeds met veel geld vermeerderd. Wat hij van zijne soldij niet strikt noodig had, bewaarde hij op het spaarboekje.

Op Atjeh wilde hij zich onderscheiden om zoo mogelijk met de medaille voor „moed” en „trouw” 1) versierd te worden; wellicht zou het hem gelukken zich zóó moedig en beleidvol te gedragen, dat hij met de Militaire Willemsorde beloond werd.

Ofschoon hij in de eerste maanden van zijn verblijf aldaar niet in de gelegenheid was bewijzen van moed te geven, toch had hij door zijne wijze van optreden reeds spoedig het vertrouwen gewonnen van ieder, die hem kende. De officieren wisten, dat de opdracht, die men den Sergeant Achmad gaf, nauwgezet werd uitgevoerd, en dat zijn kalmte en moed zijn troep zouden bezielen in de ure des gevaars.

Niemand uit zijne omgeving wist zijn gevecht met den tijger; evenmin de beweegreden, die hem had doen besluiten soldaat te worden. Dat geheim was hem heilig. Dezelfde wilskracht, die hem toen bezielde, bezat hij nog; zij was eer aangewakkerd dan verminderd, en hunkerend zag hij naar eene ontmoeting, liefst met een talrijken vijand, uit, om daardoor te beter te kunnen toonen, waartoe een moedig soldaat in staat is.

Hij had zich met voorbeeldeloozen ijver op het bajonetvechten toegelegd. Op assaats was hij onoverwinnelijk op dat wapen. Hij had daardoor een onbeperkt vertrouwen op zijn geweer als stootwapen en wist er zoo uitstekend mee om te gaan, dat hij een gevaarlijk tegenstander zou zijn in het gevecht met den vijand.

Het was in den tijd, dat de Atjeher weer van zich liet spreken. Tengkoe di Tiroe's bende roofde en moordde geducht. Onze patrouilles werden versterkt, om meerdere zekerheid te hebben den overmoedigen vijand bij overvallingen te kunnen weerstaan.

Op zekeren ochtend even na het aanbreken van den dag rukte eene patrouille, sterk één luitenant en 40 bajonetten, uit, om den vijand in het boschrijke terrein van den 1sten sector op te zoeken. Ook de sergeant Achmad behoorde tot de patrouille. Hij zag er gezond en opgeruimd uit en hoopte op eene ontmoeting met den vijand. Zijne djimats had hij in de voering van

---

1) Dat is de Militaire Willemsorde, die aan Inlanders wordt gegeven voor moedig gedrag, omdat bij hen geen «beleid» wordt verondersteld. Slechts in bijzondere gevallen worden Inlanders met de ridderorde voor «moed, beleid en trouw» versierd.